เทรซี่ ไทสัน

ความถ่อมใจ

"พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง
แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ"

ยากอบ 4: 6

บทนำ

สวัสดีพี่น้องที่รักในพระคริสต์

เมื่อไม่นานมานี้ ระหว่างที่ผมขับรถอยู่บนทางหลวง ผมได้มองกระจกทุกบานแล้วอย่างดีก่อนที่จะเปลี่ยนเลน แต่ทันทีที่ผมหักพวงมาลัยนั้น เสียงแตรก็ดังสนั่นขึ้น มีเพียงปฏิกิริยาตอบสนองอันฉับไวของสุภาพสตรีที่ขับรถอยู่ทางขวาเท่านั้นที่ช่วยป้องกันอุบัติเหตุร้ายแรงไว้ได้ เกิดอะไรขึ้น? รถของเธออยู่ในบริเวณจุดบอดของรถผม จุดบอดที่ว่าคือพื้นที่เล็กๆ ที่คุณไม่สามารถมองเห็นได้จากกระจกทุกบานในขณะขับขี่

ในทำนองเดียวกัน ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราทุกคนต่างก็มีจุดบอด บางครั้งจุดบอดเหล่านี้อาจพบได้ทั่วไปในกลุ่มคนหมู่มาก และในขณะที่ขับรถ จุดบอดถือเป็นเรื่องร้ายแรง เพราะหากคุณพุ่งชนรถอีกคัน มันอาจทำให้รถของคุณเสียหาย อาจทำให้คุณบาดเจ็บสาหัส และอาจถึงขั้นทำให้คุณเสียชีวิตได้ด้วย ทว่าจุดบอดฝ่ายวิญญาณนั้นกลับร้ายแรงยิ่งกว่ามาก วันนี้ผมจึงเขียนเพื่อพูดถึงจุดบอดประการหนึ่งที่เราหลายคน

ควรตระหนักถึง นั่นคือ ความอันตรายของความเย่อหยิ่ง

พระคัมภีร์บอกเราว่า “อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ” นี่คือพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงสร้างจักรวาลโดยการตรัส และยังเป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดองค์เดียวกันที่ทรงรักเราและที่ทรงชำระเราจากบาปด้วยพระโลหิตของพระองค์ เป็นเรื่องง่ายมากที่คำพูด ความคิดและท่าทีของเราจะสะท้อนสิ่งที่ผู้คนรอบข้างคิดและทำ พี่น้องทั้งหลาย เราต้องมองที่พระคัมภีร์และดูว่าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องสำคัญทุกๆ เรื่องในชีวิตของเราอย่างไร เรื่องหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่เป็นจุดบอดสำหรับคริสเตียนเราหลายคนคือ เรามักมองไม่เห็นอันตรายอันใหญ่หลวงของความเย่อหยิ่ง และความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องมีความถ่อมใจ

ผมไม่ได้เขียนสิ่งนี้ในฐานะคนที่เป็นอิสระและไม่ต้องต่อสู้กับความเย่อหยิ่งอีกแล้ว แต่ผมเขียนในฐานะชายคนหนึ่งที่ได้ต่อสู้กับความเย่อหยิ่งในชีวิตของผมเองมากว่า 25 ปี เพราะพระเจ้าทรงกระทำสิ่งดีหลายอย่างในชีวิตผม ผมจึงต้องเฝ้าระวังต่อการล่อลวงอันแยบยลและที่อันตรายนี้อยู่ตลอด ผมเองยังคง

ล้มเหลวในหลายด้าน และยังพบอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยความเย่อหยิ่งในใจของผม พร้อมทั้งทรงนำผมให้กลับใจใหม่

ผมเขียนสิ่งนี้ด้วยความรักและด้วยความห่วงใยต่อจิตวิญญาณของคุณ ผมเขียนในฐานะพี่น้องผู้เชื่อธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่ปรารถนาจะเตือนพี่น้องที่รักของผมให้ระวังอันตรายที่ร้ายแรงของความเย่อหยิ่งและหนุนใจให้คุณได้ใฝ่หาความถ่อมใจ

ผมรู้สึกขอบคุณพี่น้องท่านอื่นๆ เป็นอย่างยิ่งที่ได้แบ่งปันความจริงเหล่านี้กับผม เรากำลังอยู่ในการต่อสู้ครั้งใหญ่ และเราทุกคนต่างต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้ทรงรักเรา จากพระวจนะอันบริสุทธิ์ จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจากพี่น้องในคริสตจักรของพระองค์ ผมขออธิษฐานที่สิ่งนี้จะเป็นประโยชน์กับคุณด้วย และขอพระเจ้าทรงใช้สิ่งนี้เพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์

ด้วยความเคารพรักในพระคริสต์,

คนบาปที่ได้รับการไถ่แล้ว และเป็นทาสขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเกียรติสิริของเรา

ลูกา 18:9–14

[9]สำหรับบางคนที่เชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสอุปมานี้ว่า [10]"มีสองคนขึ้นไปอธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสีและคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี [11]คนที่เป็นฟาริสีนั้นยืนอยู่คนเดียวอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นคนฉ้อโกง เป็นคนอธรรม และเป็นคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ [12]ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองวันต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอาทศางค์มาถวายเสมอ' [13]ส่วนคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมแม้แต่แหงนหน้าดูฟ้า แต่ตีอกชกตัวกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด' [14]เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น

ผู้ฟัง

ในตอนต้นของคำอุปมาบอกเราว่า พระเยซูตรัสคำอุปมานี้กับใคร พระองค์ตรัสกับคนที่วางใจในตนเอง คือพวกเขามีความเชื่อมั่นในตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม ยิ่งไปกว่านั้นพระคัมภีร์ยังกล่าวว่า พวกเขาเชื่อว่าตนเองเป็นคนชอบธรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาเป็นคนดี และพระคัมภีร์ยังบอกอีกว่าพวกเขาดูหมิ่นผู้อื่น เมื่อเราอ่านอุปมานี้ต่อไปเรื่อย ๆ เราจะพบว่าเหตุผลที่พวกเขาดูหมิ่นผู้อื่นนั้น เป็นเพราะเรื่องความบาป พวกเขาเห็นสิ่งเลวร้ายมากมายในตัวผู้อื่น พวกเขาจึงดูถูกผู้คนเหล่านั้น ดังนั้นผู้ที่พระเยซูทรงตรัสอุปมานี้ให้ฟัง คือกลุ่มคนที่วางใจในตนเอง

ความแตกต่าง

ถัดมา พระเยซูทรงบอกเราเกี่ยวกับชายสองคนที่ไปอธิษฐานที่พระวิหาร ระหว่างชายสองคนนี้มีความแตกต่างที่ชัดเจน คือคนหนึ่งเป็นฟาริสีและอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี

แน่นอนว่าทุกวันนี้ ในประเทศไทยไม่มีใครนิยามตนเองว่าเป็นฟาริสี จึงจำเป็นต้องมีการอธิบายเรื่องนี้เพิ่มเติมเล็กน้อย หากคุณอ่านพระคัมภีร์มาแล้ว คุณจะ

รู้ว่าพระเยซูทรงมีเรื่องขัดแย้งมากมายกับเหล่าฟาริสี คริสเตียนส่วนใหญ่จึงมักจะมีมุมมองในแง่ลบต่อพวกเขา แต่ขอให้จำไว้ว่าในสมัยนั้น เหล่าฟาริสีเป็นผู้นำศาสนาที่เป็นที่เคารพนับถือ หลายคนคิดว่าพวกเขาเป็นคนบริสุทธิ์และชอบธรรมที่สุดในอิสราเอล พวกเขารู้พระคัมภีร์เป็นอย่างดี และไม่เพียงแค่รู้เท่านั้น พวกเขายังเคร่งครัดในการเชื่อฟังพระบัญญัติด้วย ดังที่เราจะได้เห็นในไม่ช้านี้ ดังนั้น สำหรับคนส่วนใหญ่ที่ได้ยินอุปมานี้ พวกเขาจะคิดว่าฟาริสีเป็นคนชอบธรรมและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า

ส่วนชายอีกคนคือคนเก็บภาษี แน่นอนว่าเราทุกคนคงเคยได้ยินเรื่องตำรวจที่คดโกง บางคนอาจเคยเจอด้วยตนเอง (แน่นอนว่ามีตำรวจที่ดีและซื่อสัตย์ แต่เราต่างรู้ว่ามีตำรวจที่ไม่ดีอยู่ด้วย) ดังนั้น เมื่อเรานึกถึงคนเก็บภาษี เราอาจนึกถึงตำรวจที่รีดไถเงินจากประชาชน ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการบังคับใช้กฎหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นการใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการสร้างความร่ำรวยให้แก่ตนเอง และด้วยอำนาจตำรวจนี้ เขายิ่งทำให้ตนเองมั่งมียิ่งขึ้น แต่สำหรับคนเก็บภาษีชาวยิวนั้นเป็นเรื่องที่แย่ยิ่งกว่า เพราะนอกจากพวกเขาจะกอบโกยความมั่งคั่งให้แก่ตนเองแล้ว พวกเขายังทำงานให้กับรัฐบาลโรมัน ซึ่งเป็นชาติที่เข้ามายึด และกำลังปกครองชาวอิสราเอลอยู่ในขณะนั้น คนเก็บภาษีเหล่านี้จึงเป็นชาวยิวที่ทรยศต่อชาติบ้านเมืองของตนเพื่อไปการรับใช้โรม เพราะเห็นแก่ความมั่งคั่งของพวกเขาเอง ดังนั้นผู้คนที่ฟังอุปมานี้จะสรุปได้ทันทีว่าคนเก็บภาษีเป็นคนอธรรม

ฟาริสี

ฟาริสีเริ่มต้นคำอธิษฐานด้วยถ้อยคำที่ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์…” นี่เป็นคำพูดที่ฟังดูดี เขากำลังขอบพระคุณพระเจ้า แต่ขอให้สังเกตสิ่งที่เขาอธิษฐาน เขาขอบพระคุณที่เขาไม่เหมือนคนอื่น ๆ เขาเจาะจงถึงคนบาปที่ทำบาปต่าง ๆ และขอบพระคุณพระเจ้าที่เขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนในที่นี้คือ เขากำลังบอกว่าตนเองดีกว่าคนอื่น เขาไล่เรียงการกระทำที่เลวร้ายของคนอื่น แล้วยกการกระทำดีของตนขึ้น

เขากล่าวว่าคนเหล่านั้นเป็นคนฉ้อโกง เป็นคนอธรรม เป็นคนล่วงประเวณี และยังชี้เจาะจงไปที่คนเก็บภาษีอีกด้วย และเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้น ในทางกลับกันเขากลับกล่าวว่า “ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองวันต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอา

ทศางค์มาถวายเสมอ” เขาได้ชี้ให้เห็นถึงการกระทำอันชั่วร้ายของผู้อื่นแล้วจึงชี้ให้เห็นถึงการประพฤติดีต่าง ๆ ของเขา และในเวลานั้น เกือบทุกคนในอิสราเอลคงจะรู้สึกประทับใจในความชอบธรรมของฟาริสีคนนี้ เพราะเขาได้ถือปฏิบัติบทบัญญัติของพระเจ้า และยังทำเกินกว่าที่บทบัญญัติกำหนดไว้ด้วย แต่หากเราพิจารณาอย่างถี่ถ้วน เราจะเห็นว่าทัศนคติทั้งหมดของเขาคือความเย่อหยิ่งและความโอ้อวด แม้เขาจะใช้คำว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์” แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขาเพียงแค่กำลังโอ้อวดความชอบธรรมของตนเท่านั้น ซึ่งในตอนท้ายของอุปมาเรื่องนี้จะเผยให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงคิดอย่างไร

คนเก็บภาษี

คำอธิษฐานของคนเก็บภาษีนั้นต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง พระคัมภีร์กล่าวว่าเขายืนอยู่แต่ไกล และไม่ยอมแม้แต่จะแหงนหน้ามองฟ้า แต่กลับทุบอกของตน สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร? นี่แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้คิดว่าตัวเขาเองคู่ควรที่จะทูลต่อพระเจ้า และคำอธิษฐานของเขาก็เรียบง่ายมาก ๆ คือ “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” เขายอมรับว่าตนเองเป็นคนบาป และคำอธิษฐานเพียงคำอธิษฐานเดียวของเขาคือการขอความเมตตา เขาไม่ได้พูดหรือเอ่ยเลยว่าเขาได้ทำสิ่งดีอะไรบ้าง เขากล่าวเพียงว่าเขาเป็นคนบาป ซึ่งทุกคนต่างก็คิดเช่นนั้นกับเขาอยู่แล้ว คนส่วนใหญ่จึงจะคิดว่าพระเจ้าไม่มีทางสดับฟังชายคนนี้อย่างแน่นอน เนื่องจากว่าเขาเป็นคนบาป

ข้อสรุปที่น่าตกใจ

จนถึงตอนนี้ อุปมาเรื่องนี้ยังไม่น่าประหลาดใจเท่าไหร่ แต่ทันใดนั้น พระเยซูตรัสด้วยถ้อยคำที่น่าตกใจว่าคนเก็บภาษี “คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น” นี่เป็นเรื่องที่น่าตกใจ! ฟาริสีผู้ไม่ได้ทำสิ่งที่ “เลวร้าย” กลับไม่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ในขณะที่คนเก็บภาษีที่ทำสิ่งเลวร้ายมากมายกลับได้รับความชอบธรรม ทำไม? พระเยซูจึงอธิบายต่อไปว่า “เพราะทุกคนที่ยกตนเองขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการเชิดชูขึ้น”(TNCV) มีความแตกต่างมากมายระหว่างฟาริสีกับคนเก็บภาษี และเรายังสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างได้ในหลายประเด็น และในสายตาของมนุษย์เกือบทุกคนแล้ว ฟาริสีย่อมดูดีกว่าในทุก ๆ การเปรียบเทียบ ฟาริ

สีนั้นเหมือนจะเป็นผู้ที่ชอบธรรมกว่า บริสุทธิ์กว่า และดีงามกว่าคนเก็บภาษีในทุกด้าน แต่พระเยซูตรัสว่าพระเจ้าไม่ทรงมองเช่นนั้น ทำไมล่ะ? เพราะในความแตกต่างที่สำคัญที่สุดระหว่างเขาทั้งสองนั้น ปรากฏว่าคนเก็บภาษีได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ส่วนฟาริสีทำในสิ่งที่ผิด ความแตกต่างที่เป็นหัวใจสำคัญนี้คืออะไร? เราไม่จำเป็นต้องคาดเดาเลยเพราะพระเยซูทรงบอกเราแล้วว่าฟาริสีมีความเย่อหยิ่ง เขาวางใจในตนเอง ส่วนคนเก็บภาษีมีความถ่อมใจ เขาวางใจในพระเจ้าและทูลขอพระเมตตา

สิ่งที่กล่าวมานี้คงเป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่งสำหรับแทบทุกคนที่ได้ฟังอุปมาของพระเยซู หรือแม้แต่ในยุคปัจจุบันเองก็เป็นเรื่องที่น่าตกใจสำหรับคนส่วนใหญ่ในโลกด้วย หรือแม้กระทั่งกับหลายคนที่ไปโบสถ์เป็นประจำ เพราะคนส่วนใหญ่คิดว่าโลกนี้ดำเนินไปในลักษณะที่ว่าคนที่ทำดีจะได้รับรางวัล และคนที่ทำชั่วจะถูกลงโทษ ยิ่งคุณทำความดีมากเท่าไหร่ คุณก็ยิ่งเป็นคนดีมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งคุณทำสิ่งไม่ดีมากเท่าไหร่ คุณก็ยิ่งกลายเป็นคนที่เลวทรามมากขึ้นเท่านั้น

แต่พระเจ้าทรงมองต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง ฟาริสีไม่ได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเนื่องจากความเย่อหยิ่งของเขา ส่วนคนเก็บภาษีนั้นกลับถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเพราะความถ่อมใจของเขา มีข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่ตราตรึงในใจผมมาหลายปี และช่วยอธิบายเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งข้อพระคัมภีร์นี้ถูกเขียนซ้ำไว้สองที่ คือ ในยากอบ 4:6 และ 1 เปโตร 5:5 ว่า “พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ”

แล้วการที่พระเจ้าต่อสู้ใครบางคนหมายความว่าอย่างไร? นั่นหมายถึงว่า มีการต่อต้าน หรือต่อสู้กับเขาคนนั้น ลองนึกภาพว่าคุณอยากเดินข้ามไปอีกฝั่งของห้อง แต่มีนักมวยไทยฝีมือฉกาจยืนขวางอยู่กลางห้องนั้นและคอยต่อสู้กับคุณอยู่ คุณจะข้ามไปได้ไหม? โอกาสที่จะข้ามไปได้มีน้อยมาก และยิ่งคุณเป็นคนไม่เก่งมวยเหมือนผมแล้ว โอกาสที่จะเอาชนะนักมวยไทยเก่ง ๆ ที่กำลังขวางทางไปได้นั้นแทบจะเป็นศูนย์ แต่ถึงอย่างนั้น คุณก็อาจจะมีโอกาสอยู่บ้างเล็กน้อย ทว่าหากพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงสร้างจักรวาลด้วยพระวาทะกำลังต่อสู้กับคุณล่ะ แน่นอนว่าโอกาสของคุณก็คือ 0 เปอร์เซ็นต์ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีใครสามารถเอาชนะพระเจ้าได้ และพระคัมภีร์ก็กล่าวว่าพระเจ้าเองทรงต่อสู้คนหยิ่งจองหอง นั่นหมายความว่าไม่ว่าคุณหรือผมจะทำสิ่งที่ดูดีมากมายสักเท่าไร แต่

หากเรามีความเย่อหยิ่ง พระเจ้าก็จะต่อสู้เรา ฟาริสีคนนี้เป็นตัวอย่างที่ดี เขาละเว้นบาปภายนอกมากมาย และเรารู้ว่าฟาริสีอ่านและท่องจำพระคัมภีร์เป็นประจำ เขาถืออดอาหาร เขาอธิษฐาน และเขาถวายสิบลด และคนส่วนใหญ่ก็คงจะมองว่า เขาเป็นผู้ที่ชอบธรรมอย่างยิ่ง แต่ถึงแม้เขาจะทำทุกสิ่งเหล่านั้น พระเจ้าก็ยังต่อสู้เขา ทำไมล่ะ? ก็เพราะเขานั้นเย่อหยิ่ง พระองค์จึงทรงต่อสู้เขา

พระเจ้าทรงเกลียดชังความเย่อหยิ่ง

ใน 1 เปโตร 5:5 และยากอบ 4:6 เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังความเย่อหยิ่ง และในสุภาษิต 6:16–19 เมื่อพระเจ้าทรงระบุสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด เราจะเห็นว่าความเย่อหยิ่งอยู่เป็นลำดับแรกสุด อีกทั้งในพระธรรมโรมบทที่ 1 ท่ามกลางบาปร้ายแรงมากมาย อย่างการผิดศีลธรรมทางเพศ การฆ่าตกรรม การเกลียดชังพระเจ้า และบาปต่างๆ เรายังเห็นในข้อ 30 อีกด้วยว่าคนที่เย่อหยิ่งก็ถูกนับรวมอยู่ในนั้นด้วย ตลอดพระคัมภีร์ เราเห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพระเจ้าทรงชิงชังความเย่อหยิ่ง พระองค์ทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง และในท้ายที่สุดพระองค์จะทรงทำลายพวกเขา

ทำไมพระเจ้าทรงเกลียดชังความเย่อหยิ่ง?

เป็นเวลาหลายปีที่ผมเฝ้าหาคำตอบว่า เหตุใดความเย่อหยิ่งจึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงชิงชังนัก? แม้มีบาปมากมายที่มนุษย์กระทำ ทว่าความเย่อหยิ่งกลับเป็นเรื่องที่ถูกพูดถึงอย่างเจาะจงเป็นพิเศษ วันหนึ่งขณะอ่านพันธสัญญาเดิม ผมพบข้อพระคัมภีร์ที่ช่วยไขข้อสงสัยนี้ได้ ตลอดทั้งภาคพันธสัญญาเดิม เรามักพบวลีที่พระเจ้าตรัสว่า “เราเป็น (I AM) และไม่มีผู้ใดอื่นนอกจากเรา” พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ทรงเหมือนใครเลย ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียว และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์ พระอื่นๆ ทั้งหมดล้วนเป็นพระเทียมเท็จ และไม่มีใครบริสุทธิ์เหมือนอย่างพระองค์ แต่ในเศฟันยาห์ 2:15 ผมกลับพบประโยคที่ว่า “ข้านี่แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดอีกแล้ว” ผู้พูดในที่นี้ไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นเมืองนีนะเวห์ และตรงนั้นเองที่ผมเข้าใจชัดเจนลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า พระเจ้าทรงเกลียดชังความเย่อหยิ่งเพราะความเย่อหยิ่งนั้นเปรียบเสมือนการดูหมิ่นพระองค์โดยตรง ดังนั้นเมื่อเราเย่อหยิ่ง เราเองกำลังพูดว่าเราดีกว่าคนอื่นและไม่มีใครดีเลิศเท่าเรา เรากำลังพูดว่าเราไม่ต้องการพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

ผู้ที่ทรงสมควรได้รับเกียรติ พระสิริ และการสรรเสริญทั้งสิ้น พระองค์ทรงมีค่ากว่าทุกสรรพสิ่งในจักรวาลนี้รวมกัน แต่เมื่อใดที่ผมเย่อหยิ่ง เมื่อนั้นผมกำลังทำตัวราวกับว่าตนเองอยู่ในตำแหน่งของพระเจ้า และนั่นคือเหตุผลว่าทำไมความเย่อหยิ่งถึงเป็นเรื่องที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง

การล้มลงในบาปครั้งแรก

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราจะเห็นตัวอย่างมากมายที่ปรากฏให้เราเห็นว่าความเย่อหยิ่งได้ทำลายชีวิตผู้คนอย่างไร ยิ่งผมศึกษาพระคัมภีร์มากขึ้น ผมยิ่งมั่นใจว่าบาปทุกประการล้วนมีรากเหง้ามาจากความเย่อหยิ่ง หากเรามองย้อนกลับไปยังบาปแรกสุดที่เกิดขึ้นในจักรวาล มันจะช่วยให้เราเข้าใจถึงอันตรายของความเย่อหยิ่งได้ดียิ่งขึ้น

แล้วบาปครั้งแรกคือบาปอะไร? บ่อยครั้งเรามักนึกถึงอาดัมกับเอวาและการกินผลไม้ต้องห้าม ทว่าก่อนหน้านั้นกลับมีบาปเกิดขึ้นก่อนแล้ว บาปแรกสุดในจักรวาลคือบาปของลูซิเฟอร์ หรือบาปของมารซาตานนั่นเอง แล้วบาปนั้นคืออะไร? มันคือตอนที่ลูซิเฟอร์ ซึ่งเป็นทูตสวรรค์ผู้สง่างามที่ถูกสร้างมาเพื่อ

นมัสการพระเจ้าไม่ต้องการเป็นเพียงแค่ทูตสวรรค์อีกต่อไป เขามีความเย่อหยิ่งและมีความคิดในใจว่า

“ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือบรรดาดวงดาวของพระเจ้า... ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด”

ความเย่อหยิ่งคือบาปแรก และเหตุการณ์นี้ได้ให้เราเห็นถึงความเย่อหยิ่งในรูปแบบที่เป็นประจักษ์ชัดเจนที่สุดโดยที่ไม่มีสิ่งใดมาเจือปน หรือเจือจางให้ร้ายแรงน้อยลงเลย เราพบว่าแก่นแท้ของความเย่อหยิ่งคือความปรารถนาที่อยากเข้าไปอยู่ในตำแหน่งของพระเจ้า และเมื่อลูซิเฟอร์ทำบาปด้วยวิธีนี้ เขาจึงถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ และในอีกไม่ช้าเขาจะถูกโยนลงบึงไฟชั่วนิรันดร์ ความเย่อหยิ่งนั้นเป็นหายนะร้ายแรงอย่างยิ่ง น่าเศร้าที่บ่อยครั้ง เราทุกคนถูกล่อลวงให้กลายเป็นคนเย่อหยิ่ง ฉะนั้น เราจึงจำเป็นต้องทูลขอต่อพระเจ้าให้ช่วยเราดำเนินชีวิตในความถ่อมใจอยู่เสมอ

ความถ่อมใจ

เราได้ใช้เวลาพิจารณาถึงอันตรายของความเย่อหยิ่งไปแล้ว ตอนนี้ขอให้เรามาคิดถึงความงดงามของ

ความถ่อมใจกันบ้าง ความถ่อมใจคือขั้วตรงข้ามของความเย่อหยิ่ง และหากความเย่อหยิ่งคือการพยายามเข้าไปแย่งที่พระเจ้าแล้ว เราจะเห็นว่าความถ่อมใจก็คือการกลับมาอยู่ในที่ที่ถูกต้องของเราในฐานะของสิ่งถูกสร้างที่ต้องพึ่งพาพระเจ้าโดยสิ้นเชิง เพราะแท้จริงแล้วเราขาดพระเจ้าไม่ได้ และข่าวดีก็คือพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานพระคุณแก่ผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะช่วยเหลือพวกเขา และด้วยเหตุนี้ ความถ่อมใจจึงเป็นกุญแจสำคัญต่อชีวิตคริสเตียน

ความถ่อมใจนั้นมีหลายแง่มุม และมีหลายประการที่เราสามารถหยิบยกมาพูดได้ แต่คำถามแรกที่เราควรถามคือ เราจะให้คำจำกัดความของความถ่อมใจว่าอย่างไร? มีแหล่งข้อมูลมากมายที่เราสามารถหาคำจำกัดความของความถ่อมใจได้ แต่สำหรับคริสเตียนแล้ว หากเราต้องการจะเห็นภาพคุณลักษณะอันดีงามตามแบบคริสเตียนในรูปแบบที่สมบูรณ์ที่สุด เราต้องมองไปที่ใด? ไม่ใช่ในพจนานุกรม ไม่ใช่ในหนังสือที่เขียนขึ้นโดยมนุษย์ และไม่ใช่ที่ศิษยาภิบาลของเรา แต่เราต้องมองไปที่พระเยซู

ความถ่อมใจของพระเยซู

เราสามารถเขียนหนังสือเกี่ยวกับความถ่อมพระทัยของพระเยซูได้มากมายหลายเล่ม แต่ในที่นี้จะขอกล่าวถึงเพียงไม่กี่ข้อจากพระธรรมยอห์น หากเรามองแค่ช่วงเวลาที่พระเยซูทรงมีพระชนม์อยู่บนโลก ย่อมเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้าใจความถ่อมพระทัยของพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ทั้งหมด เราต้องจดจำสิ่งที่อ่านในยอห์น 1:1 ว่า

“ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า”

พระเยซูทรงดำรงอยู่ตลอดกาลเป็นนิจ พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และทรงได้รับการนมัสการจากเหล่าทูตสวรรค์มาตลอดทุกยุคทุกสมัย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และการที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรลงมายังโลกนี้ ย่อมถือว่าเป็นการสำแดงความถ่อมพระทัย และเรายังอ่านเจอในฟีลิปปี 2:5-8 อีกด้วยว่า

“๕จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ๖ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับ

พระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ [7]แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ [8]”

ขอให้สังเกตว่าพระเยซูทรงถ่อมพระองค์ลงด้วยการเสด็จมายังโลก จากนั้นยังทรงถ่อมพระองค์อีกครั้งโดยการเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง รับสภาพทาสและเป็นทาส และจากนั้นทรงถ่อมพระองค์ลงอีกเพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อรับโทษบาปของเรา นอกจากนี้ ขอให้สังเกตว่าในพระธรรมฟีลิปปี เปาโลได้วิงวอนให้เรามีจิตใจอย่างเดียวกับพระเยซู คือมีความถ่อมใจเช่นเดียวกับพระองค์

นอกจากนี้แล้ว ในพระกิตติคุณยอห์น เราจะเห็นพระเยซูตรัสซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำสิ่งใดตามใจพระองค์เอง พระองค์ไม่ทรงพึ่งพาพระองค์เอง ไม่ทรงเย่อหยิ่งจองหอง และไม่ได้ทรงถือดีในพระองค์เองเลย อันที่จริง หากจะมีใครสักคนที่สามารถมั่นใจในตนเองและพึ่งพาตนเองได้โดยมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะทำเช่นนั้น แน่นอนว่าคนคนนั้นต้องเป็นพระเยซู เพราะพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบและทรงเป็นพระเจ้า แต่แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ยังทรงถ่อมพระองค์ลงและสำแดงให้เราเห็นว่าการดำเนินชีวิตในความถ่อมใจเป็นอย่างไร ดังนั้น สภาวะแห่งการพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงดังที่เราเห็นในพระเยซูคริสต์นี้เอง คือความหมายของความถ่อมใจ ให้เรามาดูตัวอย่างจากพระกิตติคุณยอห์นในบางข้อต่อไปนี้

“พระบุตรจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้” (ยอห์น 5:19)

“เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ การพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง” (ยอห์น 5:30)

“เราไม่ยอมรับเกียรติจากมนุษย์” (ยอห์น 5:41)

“เราลงมาจากสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของเราเอง” (ยอห์น 6:38)

“คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง” (ยอห์น 7:16)

“เราไม่ได้มาตามลำพังเราเอง” (ยอห์น 7:28)

“เราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ” (ยอห์น 8:28)

“เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 8:42)

“เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง”
(ยอห์น 8:50)
“คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น
เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ”
(ยอห์น 14:10)
“คำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา”
(ยอห์น 14:24)

องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงพึ่งพาพระบิดาอย่างสิ้นเชิง และทรงดำเนินชีวิตเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระบิดา นี่คือความถ่อมใจ และเราถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตเช่นนี้ด้วย ความถ่อมใจหมายถึงการเข้าใจว่าเราไม่อาจทำสิ่งใดได้เลยหากแยกจากพระเยซู และตระหนักว่าไม่มีสิ่งดีใดๆ ในตัวเราที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า อีกทั้งยังหมายถึงการระลึกอยู่เสมอว่าเราไม่มีสิ่งใดที่จะโอ้อวดได้เลย เพราะสิ่งดีทุกอย่างที่มีในเรานั้นล้วนมาจากพระเจ้า

บทสรุป

ในชีวิตคริสเตียนนั้นมีสิ่งสำคัญมากมาย ท่านเปาโลได้กล่าวถึงความรักใน 1 โครินธ์บทที่ 13 โดยระบุว่าต่อให้คุณมีของประทานครบถ้วนทุกอย่างหรือมีสิ่งอื่นอีกมากมาย แต่ถ้าขาดความรักแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็ไร้ค่า ซึ่งเราก็สามารถพูดถึงความถ่อมใจได้ในทำนองเดียวกันกับความรักด้วย ความถ่อมใจเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตคริสเตียน แซค พูเนน (Zac Poonen) พี่น้องในพระคริสต์คนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่ากุญแจสำคัญสามดอกสู่ชีวิตคริสเตียนนั้น ประกอบไปด้วย

1. ความถ่อมใจ
2. ความถ่อมใจ
3. ความถ่อมใจ

ผมคิดว่าคำพูดนี้ไม่ได้พูดเกินจริงเลย เพราะหากเราไร้ซึ่งความถ่อมใจ นั่นหมายความว่าเรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในความเย่อหยิ่ง และพระเจ้าเองจะทรงต่อสู้กับเรา อีกทั้งยังกล่าวในอีกแง่หนึ่งได้ว่า ไม่มีอะไรที่จะสำคัญไปกว่าความถ่อมใจอีกแล้ว ผมได้เฝ้าแสวงหาที่จะติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อมาตลอด 25 ปีที่ผ่านมา แต่ถึงอย่างนั้นผมยังขอยืนยันว่า การ

ต่อสู้ดิ้นรนที่สาหัสที่สุด คือการต่อสู้กับความเย่อหยิ่งทุกรูปแบบ ไม่ใช่แค่การโอ้อวดและเย่อหยิ่งอย่างเปิดเผยอย่างที่เราเห็นในเหล่าฟาริสีเท่านั้น แต่รวมถึงรูปแบบที่แนบเนียนกว่า เช่น การเชื่อมั่นในตนเอง การพึ่งพากำลังของตนเอง และการวางใจในตนเอง ผมขอที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยเราทุกคนในการสู้สงครามนี้

ผมทราบดีว่าบทความสั้นๆ นี้มีเนื้อหาที่หนักแน่นและอาจทำให้เราต้องฉุกคิดและกลับมาพิจารณาตนเองอย่างจริงจัง และผมเองก็อยากที่จะจบด้วยถ้อยคำหนุนใจ ในขณะที่ผมได้ใช้เวลาไปไม่น้อยในการเน้นย้ำถึงอันตรายของความเย่อหยิ่ง โดยเฉพาะในส่วนของข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง” แต่ความจริงอีกด้านหนึ่งที่สัตย์จริงไม่แพ้กันคือ “แต่ (พระเจ้า) ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ” ดังนั้นหากเราถ่อมใจและซื่อสัตย์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ถึงแม้ว่าเราจะต้องเผชิญกับการต่อสู้นานัปการ พระองค์จะทรงช่วยเหลือเราอยู่เสมอ พระองค์จะทรงช่วยอยู่ตลอด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ดังนั้น พี่น้องที่รักทั้งหลาย ให้เราถ่อมใจลงและยอมรับว่าเราจำเป็นต้องพึ่งพาพระเจ้าในทุกวัน และไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงช่วยเรา เหมือนดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้

อาเมน และอาเมน

หากคุณประสงค์จะอ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องความถ่อมใจ เราขอแนะนำหนังสือที่มีเนื้อหาสั้นๆ แต่ทรงพลัง ชื่อ ความถ่อมใจ เขียนโดย อันดรู เมอร์เรย์ ท่านสามารถหาอ่านได้ที่เว็บไซต์ gracebannasan.com

---

© 2026 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan) สงวนลิขสิทธิ์ พิมพ์ในประเทศไทย.
เรียนโดย เทรซี่ ไทสัน. ข้ออ้างอิงพระคัมภีร์: THSV11

เกรซ
บรรณสาร

www.gracebannasan.com

เตรียมคริสเตียนไทยให้พร้อมสำหรับการศึกษาที่เกิดผล
ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม
และสอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง

www.GraceBannasan.com